DE PADVINDER

1913/14

TE 21370

Koninklijke Bibliotheek
2618 6004

3e Jaargang. No. 104.

DE PADVINDER

ORGAAN VOOR DE BOY SCOUT BEWEGING IN NEDERLAND.

Bureaux der Naaml. Vennootschap Weekblad „De Padvinder", Redactie Doelenstraat 8, kamer 15—16. Telefoon 9732 (Noord).

AMSTERDAM, 4 Januari 1913.

REDACTEUR GOS. DE VOOGT.

Abonnementsprijs per zes maanden franco per post (26 nummers) f 1.50, bij vooruitbetaling.
Abonnementen kunnen elk kwartaal ingaan, doch duren minstens een half jaar

— NADRUK VAN ARTIKELEN VERBODEN VOLGENS DE WET. —

AFSCHEID 1912.

VOOR DE OUDEREN EN DE JONGEREN.

3 - VIII - 10.

3 - XI - 10.

EEN NIEUWJAARS-TOESPRAAK.

Jongens,

Waarschijnlijk houden jelui evenmin als ik van lang gepreek, maar een paar dingen zou ik jelui toch willen zeggen, nu bij den aanvang van een nieuw jaar ieder zich weer voorneemt wat beter te zijn en alles wat beter te doen dan vroeger.

Laten wij eens denken aan wat Napoleon tot zijn soldaten placht te zeggen. Waarop kwamen zijn dagorders dikwijls neer? Voor de groote veldslagen van Marengo, Austerlitz, Jena, Wagram, zeide hij iets als: „Soldaten, later zal men van U zeggen: deze is ook bij Austerlitz (enz.) geweest, dat is een dapper man". Nu, iets dergelijks moet men ook van Padvinders kunnen zeggen, en wel op twee wijzen. Vooreerst tegenwoordig — het is heel goed, dat jelui uniform draagt, maar eigenlijk moest men aan het gedrag kunnen zien, wie Padvinder is. Als op straat een jongen meisjes, die geplaagd worden, beschermt, oude menschen een drukke straat helpt oversteken, steeds rechts houdt en anderen niet van het trottoir afdringt, de politie helpt en vreemdelingen den weg wijst; als buiten een jongen de natuur niet bederft, door papieren te laten liggen, door vogelnestjes uit te halen, dieren niet opjaagt of kwelt, geen planten beschadigt; als een jongen flink rechtop zit of loopt en niet in de houding van een gesprongen luchtband; als op school een jongen bij de aardrijkskunde het beste begrip van terreinkennis blijkt te bezitten en hierdoor zich allerlei grondformaties en landschappen het best kan voorstellen, of bij Nederlandsch, geschiedenis en wiskunde het beknopst en duidelijkst weet te antwoorden; als in gezelschap van andere knapen een jongen niet meedoet met kwaad spreken en vuile aardigheden, doch flink zegt dat het gemeen is en dat hij er niet van houdt, en niet lacht als er over iets ernstigs of godsdienst gesproken wordt; als een jongen handig, eerlijk en vaderlandslievend is, dan moet men kunnen zeggen: „dat is zeker een Padvinder!" En ten tweede later — wanneer een man moedig en onafhankelijk en zelfstandig, doch tevens ordelievend is, wanneer hij zich kan redden in den nood en evenmin anderen in den steek laat, wanneer hij opkomt voor wat recht is, zich niet op den voorgrond stelt en toch anderen ten goede leidt — dan kan men later van zoo iemand zeggen: „dat heeft hij als Padvinder geleerd".

Wat de verhouding tot de leiders betreft, de Padvinderij heeft de moeilijkheid, dat zij geen gedwongen leerplicht of dienstplicht is, jelui komt vrijwillig; maar om iets gezamenlijk tot stand te brengen, moeten wij ons ook vrijwillig aan regelen onderwerpen. Wat zou er van een voetbalwedstrijd terecht komen, indien eenige medespelers eens samen in een hoekje van het veld met een bal gingen spelen! Welnu, evengoed moeten jelui bij het excerceeren en bij de oefeningen meêwerken, om met elkander een ordelijk geheel te vormen; anders zou het worden als een tooneelstuk, waarin een speler eensklaps in zijn eentje grimassen ging vertoonen of een iets opzeggen dat niet paste bij wat de anderen doen en zeggen. Toen ik nog student was heb ik een tijd les gegeven aan een jongen; als de tijd om was viel hij ook mij aan, buitelden wij over den grond en ranselde hij mij af, — maar in de les zat hij erg in angst, wanneer hij niet wist of hij *ij* of *ei* moest spellen, of niet precies de datums der Fransche Revolutie kende. Zoo ongeveer moet de verhouding tusschen jelui en ons zijn. Dat wil zeggen, het afranselen der leiders [1]) is minder noodig, maar wèl dat jelui gedurende de oefeningen ons stipt gehoorzaamt om te zamen het doel te laten slagen. Doch beschouwt ons buiten de oefeningen als oudere broeders en vrienden. Hebt vertrouwen in jelui leiders, komt met al jelui moeilijkheden en bezwaren tot ons, wij zijn een beetje ouder, hebben wat meer gelezen, wat meer ondervonden, wij kunnen jelui wellicht helpen met dingen, die jelui innerlijk verdrietelijkheden bezorgen, of hinderen in den omgang met anderen.

En, jongens, weest edel, weest grootmoedig en groot. Zoo dikwijls zie ik nog dat in mijn vendel (en het zal bij andere misschien ook wel zoo zijn), dat sommigen aan anderen en zelfs aan hun medepadvinders niets gunnen. Bij een instelling van kameraadschap als de Padvinderij is heb ik jongens aan anderen een brandend takje om een kookvuur aan te maken, hooren weigeren! of toen een om de een of andere reden een boek niet uit de bibliotheek kon krijgen zei hij: maar hij kan het althans ook niet krijgen. Komt, weest niet kleinzielig en wraakgierig; als er gedurende de rust een klap of een stomp valt, wordt niet boos en verdraagt alles van elkaar. Jelui wordt zooveel mogelijk gelijk behandeld, doch het kan zijn, dat een eens een prettiger opdracht krijgt dan een ander — misgunt het hem niet; of, omgekeerd, als iemand een onaangename taak te beurt valt, laat hij die zonder morren volbrengen en het voor de anderen overhebben. Het klinkt misschien wat verwaand, doch neemt een voorbeeld aan de leiders. Als wij stroo en paardenroggebrood met jelui deelen, ons allerlei ontberingen getroosten, wandelen in de hitte of nattigheid en kou, als sommigen al hun Zondagen opofferen of uren aan hun zaken onttrekken, als wij veel tijd en soms geld besteden voor de goede zaak, dan kunnen jelui elkaar wel eeh halfverschroeiden aardappel geven, of een kwartiertje een trom of hoorn of een fiets leenen, zonder er iets voor terug te moeten hebben. Het is natuurlijk gelukkig maar voor een kleine minderheid, dat dit gezegd moet worden.

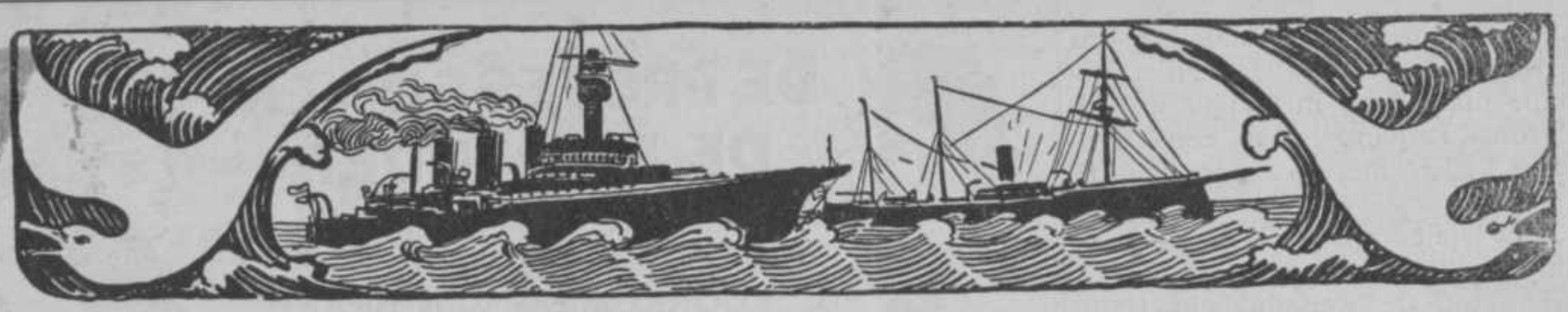
Overdenkt het bovenstaande eens en tracht dit aanbrekende jaar verder te komen.

En ten slotte, beschouwt elkander allen als kameraden, hoe ook de rand van den hoed is.

J. W. Boissevain.

---

1) Genitivus objectivus (voor de gymnasiasten).

EEN ZEILTOCHT.

II.

Dikkeduif loste Bek-op-pooten af op den uitkijk en de Schoolmeester nam het roer van mij over, want op den duur voel je het in je armen, als je stuurt met ruimen wind en er beweging in het water is. De schuit neemt dan soms van die zwieren, die je, als je er niet voortdurend op bedacht bent, uit den koers zouden brengen.

Terwijl de stuurman al zijn opmerkzaamheid aan het sturen wijdde, sprak Bek-op-pooten over de tochten van de oude Vinkingers; dat waren echte zee-robben, ruwe kerels, maar zij bezaten toch ook den echten ridderaard.

Om het mij gemakkelijk te maken, ging ik achter de roerstang op het achterdek liggen; met mijne voeten tegen het lei-boord en mijn hoofd omhoog aan den loefkant, liet ik mij heerlijk op en neder wiegen door de steeds grooter wordende golven. Lui op mijn rug liggende zocht ik aan den hemel de sterrenbeelden op. Van de Pleiaden (het Zeven-gesternte) kon ik maar zes sterren tellen, reeds had ik ze tweemaal overgeteld, toen daar op eens de schuimende kop van een verraderlijk achteroploopende golf op het achterdek kwam nederbonsen; het water spoelde onder mijn lichaam door, zoodat ik in eens klets nat werd.

„Kapitein", lachte Bek-op-pooten, „ik geloof, dat je daar een gratis bad te pakken hebt".

„'t Is maar gelukkig", zei de Schoolmeester onder het sturen, „dat onze Kapitein van avond niet thuis komt bij zijn moedertje, want die zou allicht van die natte broek heel wat anders denken."

„Zorg jij nu maar, dat je goed richting houdt", antwoordde ik, „en bemoei je niet met de gedachten van mijne moeder, zoo'n beetje lauw water heeft niets te beteekenen, dat droogt wel weer op eer we in de Lemmer zijn." Maar in stilte dacht ik: „ik zal die mop den Schoolmeester wel betaald zetten."

„Urkervuur vóór!" riep Dikkeduif van de voorplecht. „Het wissellicht is duidelijk te zien: tien seconden zichtbaar, vijf seconden onzichtbaar enz. precies omgekeerd als van Marken. Jelui hebt uitstekend gestuurd, het staat vlak voor de boegspriet".

Het zou echter nog ruim anderhalf uur duren, alvorens wij het vuur van Urk te loevert zouden krijgen, want het is met dat van Durgerdam het sterkste licht van de Zuiderzee, zoodat het ver te zien is en de vuurtoren staat daarbij op een berg, een soort rots van kolossale steenblokken naast het dorp. Het eiland Urk was het eenigste stuk land, dat bij den grooten St. Elisabeth's vloed, waardoor de Zuiderzee voor het grootste gedeelte ontstaan is, niet door de golven verzwolgen werd. Overdag uit den Zuid naderende maakt dat hoog uit het water te voorschijn komende eiland met zijn witte huisjes een zeer eigenaardigen indruk. Nu, bij nacht, zouden wij van het eiland zoo goed als niets zien, want men moet er niet te dicht langs varen, wegens de ondiepten.

Toen wij Urk langzamerhand genaderd waren openbaarde zich aan den Noordelijken hemel een eigenaardig luchtverschijnsel. Hij werd telkens van West naar Oost even verlicht om dan weder duister te worden. Eerst begrepen wij maar niet wat het kon zijn, tot ik opeens uitriep: „dat moet de weerkaatsing zijn van de Brendaris op Terschelling!" Het vuur van Terschelling is een draailicht van zeer groote sterkte, dat op vele mijlen afstand te zien is. Men kan er zich een begrip van vormen, door het feit dat wij de weerkaatsing er van tegen den hemel dien nacht reeds bezuiden Urk konden waarnemen; onderzoek eens op de kaart welk een afstand ons van Terschelling scheidde.

Alle schepen, die om den Noord of om den Oost onze kusten naderen, zoeken eerst de Brendaris van Terschelling op, daarom moet het zoo sterk zijn.

„Kijk", zei Bek-op-pooten, „het is een nacht vol verrassingen; wat beweegt zich daar nu in de schuimende golven in lei van ons schip?"

Alle oogen waren gevestigd op de plek, die door Bek-op-pooten was aangewezen. Telkens zagen wij groote wezens even boven de golven uitkomen en dan weer verdwijnen. Hoewel de „Windekind" met flinke vaart vooruitstoof, scheen het of ze met ons speelden, dan zag men ze meer naar achteren en plotseling weer meer naar voren opduiken. „Dat zijn Nereïden", zeide de Schoolmeester, „die lieflijke wezens, die in kristallen paleizen wonen onder de zee; de mare is heur zeker ter oore gekomen, dat een viertal wakkere jongens van nacht hier over de baren zouden komen zwalken en nu komen ze, verliefd van aard als ze zijn, ons uitnoodigen met vriendelijke lonkjes om met hen af te dalen in heur koralen zalen. Jongens bindt den Kapitein vast aan den mast en stop z'n ooren dicht met was, evenals indertijd met vadertje Ulysses geschiedde, want anders springt hij voort nog over boord, als de Nereïden heur verleidelijken zang aanheffen en wat zou er dan van ons scheepje terecht komen, als onze Kapitein op liefdes avontuur zou uitgaan bij de schoone, lieftallige Nereïden diep onder zee!"

„Spreek jij voor je eigen", antwoordde ik, „in ieder geval zal het verstandig zijn, dat ik het roer in handen neem, want anders zou het kunnen gebeuren, dat ons Schoolmeestertje door de lonkjes van die schalksche wezens beteuterd, de „Windekind" op de rotsblokken van Urk te pletter zou laten loopen".

„Stel je gerust, Kapitein", zeide Bek-op-pooten. „Het kunnen geen Nereïden zijn, want die wezens hebben een prachtige blanke huid en lange gouden haren, terwijl dat wat wij telkens uit het water zien opduiken, bruin en khakiachtig van kleur is. Ik houd het er voor, dat het Padvinders zijn van god Neptunus, onderzeesche ridders, die hun broeder-Padvinders hier komen begroeten. Een aardige attentie; wonderbaarlijk zoo vlug als ze zijn en wat hebben ze geweldige vinnen aan den staart! Hoe zouden wij met hen in contact

kunnen komen? De taal van ons menschenkinderen zullen ze niet verstaan, maar zang misschien wel, ik zal ons Padvinderslied eens aanheffen." En meteen begon hij te zingen.

„Het spijt mij" zeide ik, „dat ik jelui uit de romantische sprookjeswereld tot de werkelijkheid terug moet brengen; bruinvisschen zijn het. Wat zijn het kolossale beesten, zij hebben meer de gewoonte om schepen te vergezellen, ze houden ons zeker voor visscherlui en azen op den vischafval."

Nog geruimen tijd hielden ze ons gezelschap en kwamen soms zoo dicht bij, dat men ze met den boothaak had kunnen aanraken.

Toen we het Urkervuur over de bolders kregen (dat is dus geheel op zijde) nam ik het stuur weer van den Schoolmeester over en steeds snelde de „Windekind" vooruit op de vleugelen van den wind door het Val van Urk de richting van de Lemmer. — Het hooge gedeelte van Urk schaduwde flauwjes te loevert, maar van het lage gedeelte, de zoogenaamde Urkerstaart, zagen wij niets. Nu was het weer zeilen op het kompas, want het vuur van de Lemmer is niet sterk en was nog lang niet te zien.

Wij waren Urk nog niet zoo heel lang voorbij, toen het aan de oostelijke kim begon te gloeien, eerst flauwtjes, maar zoo lang zoo meer werd de lucht er prachtig rood, een gouden aureool gelijk.

O, de overweldigende heerlijkheid van een zonsopgang op zee bij helderen hemel!

Het geheele oostelijke uitspansel glanst in gouden schijn en alles straalt in roodglimmende weerschijn; de wit bekuifde golven, de witte zeilen van ons scheepske, onze takkelage, onze gezichten, de geheele zee, totdat daar in onvergelijkelijke majesteit oprijst uit de wateren in stralende heerlijkheid en grootheid: de zon!

En God sprak: *het zij licht,* en het *was licht!*

Wie nimmer het overweldigende aanschouwde van een zonsopgang op zee kan de oneindige almacht niet beseffen, die spreekt uit dit scheppingswoord!

Niemand onzer, die een woord sprak, wij voelden het: hier zou ieder menschenwoord een dissonant zijn, het zou de heilige grootheid van het oogenblik verstoren.

(Wordt vervolgd).

DE PROFESSOR EN DE PADVINDER

VOORKOMING VAN BRAND.

De schade, die jaarlijks door brand wordt veroorzaakt, is zeer groot. In de Vereenigde Staten van Noord-Amerika schat men die op 275 millioen gulden, in Rusland op 264, in Groot-Brittanië en Ierland op 110, in Duitschland op 70, in Oostenrijk op 42, in Frankrijk op ruim 38 millioen gulden. Voor ons land mis ik eene opgave, ze zal, geloof ik, gunstig moeten zijn in vergelijking tot de genoemde landen, toch gaan er ettelijke millioenen door brand te loor, behalve dat nog al veel menschen, voornamelijk vrouwen en kinderen, slachtoffers worden van het vuur. Groot is ook het aantal vee, dat in de vlammen omkomt.

Dat hier te lande branden niet zoo verschrikkelijk woeden als in vele andere, is wel in de eerste plaats te wijten aan de minder brandbare materialen, waaruit de gebouwen worden opgericht. Houten woonhuizen zijn hier zeldzaam, terwijl in Amerika en Rusland deze ontelbaar zijn. Hier bouwt men keten, schuren en hutten nog wel van hout of, wat brandbaarheid betreft, daarmede niet veel verschillende materialen, en stroo en rieten daken worden al meer en meer vervangen door hard dak. In de dichtbebouwde steden, dorpen en wijken wordt geen ander dan hard dak (zink, pannen en leien) gedoogd. Slechts bij uitzondering vind men hier en daar een dak van asphaltpapier.

Daarbij komt, dat in onze steden de huizen niet zoo hoog zijn als b.v. in Edinburg, Genève en in de steden der Vereenigde Staten, waar de verdiepingen niet zelden zes en zelfs tien of meer in aantal zijn. Daar al die verdiepingen door verschillende gezinnen bewoond worden, en er hier en daar een niet ongevaarlijk bedrijf in wordt uitgeoefend, wordt daardoor het gevaar van brand evenveel vermeerderd. Daarbij wordt blusschen en redden zeer bemoeilijkt, ja soms onmogelijk.

Het schijnt eene eigenschap van het ras waartoe wij behooren, dat ieder gezin gaarne zooveel mogelijk op zich zelf in eene afzonderlijke woning leeft. Ieder heeft gaarne zijn bijzonder huis, of als dat niet mogelijk is, woont men in 't zelfde huis in den regel met niet meer dan twee gezinnen, die ieder hunne bijzondere uitgangen hebben. Slechts gedwongen door hooge huurprijzen besluit men er toe een beneden- of bovenhuis te huren. In den laatsten tijd is men ook hier begonnen hooge huizen te bouwen en hoewel ik geen vriend ben van reglementen en alles door wetten te beperken, zou ik toch niet afkeerig zijn, dat door rijkswet of gemeente-verordening bepaald werd, dat de verdiepingen der huizen beperkt werden tot hoogstens drie, met zolder of mansarde en toegezien, dat in dergelijke huizen gelegenheden bestonden om ze van de verschillende verdiepingen door verschillende trappen te verlaten. Minder veilig dan deze acht ik lifts.

Het brandgevaar in de moderne huizen is niet gering. De meeste zijn licht en dicht gebouwd met dunne muren, licht houtwerk, papieren behangsels en plafonds. Daarbij komt de weelde in gordijnen en andere geweven stoffen en de ophooping van meubels. Daartegenover staat de betere inrichting en bouw van de schoorsteenen, die eng en van binnen bepleisterd, gemakkelijk schoon te maken zijn en waaraan het roet minder blijft hangen.

Ook het minder gebruik van hout en turf en toeneming van het verwarmen door cokes verminderen het gevaar. Dit wordt echter opgewogen door 't gebruik van petroleum en gas; schoorsteenbranden komen minder voor en geven thans bijna nooit aanleiding tot een hevigen brand, maar de branden zijn zeer zeker in aantal vermeerderd. Enkele vertrekken en verdiepingen branden niet zelden geheel uit.

Men is er op bedacht geweest den brand in zijn ontstaan te verstikken. Letterlijk is het verstikken van een brand, als men de toetreding van zuurstof tot het vuur belet. Zoo weet iedereen, dat brandende zwavel een goed middel is om schoorsteenbranden uit te dooven. De zooge-

genaamde brandgranaten hebben geen andere bestemming. Het beginsel waarop deze berusten, is door snelle verbranding van zekere stoffen de zuurstof der lucht te verteren en daardoor in groote menigte gassen te ontwikkelen die niet in staat zijn de verbranding te onderhouden.

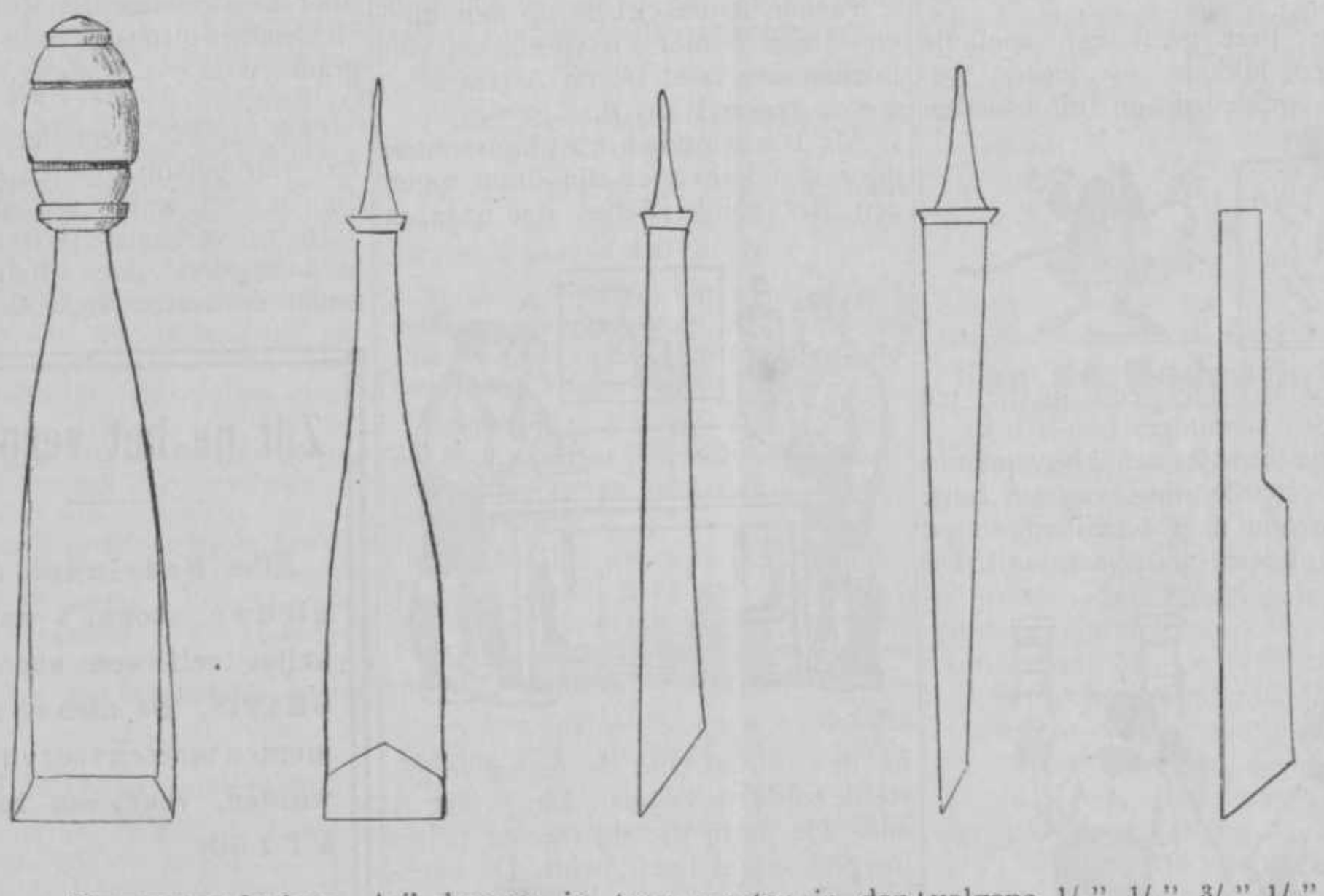
Om brand in het begin te stuiten heeft men bluschdoozen of bluschpatronen en bluschgranaten bedacht. De bluschdoozen (van Bücher) bestaan uit een bordpapieren doos, gevuld met salpeter (58.53 deelen), zwavel (36.23 d.) en kool (3.14 d.) of respectievelijk 66.30 en 4 op de 100. Deze doozen worden in het vertrek geworpen waarin de brand uitbrak. Op iedere 10 Cb. M. inhoud van deze heeft men 1 kilogr. van het bluschmiddel noodig. Men moet in het gebruik er van zeer voorzichtig zijn, om zelf niet te verstikken en deur of venster open zetten, opdat niet door den druk van de zich snel ontwikkellende gassen eene gevaarlijke ontploffing ontsta.

De bluschgranaten zijn met een zoutoplossing gevulde flesschen die bij kleine branden tegen het brandende voorwerp stukgeworpen worden. Zeer vele zouten kunnen daartoe gebruikt worden, gewoonlijk gebruikt men kali-zouten. Het nut van deze granaten wordt door velen niet hoog geschat. Men dient ze steeds in voorraad te hebben en den inhoud eenige malen in het jaar te vernieuwen, vooral als deze niet uit een maar uit twee of meer verschillende zouten bestaat.

Branden vloeistoffen of gassen, dan is minder te vertrouwen op de werking van vloeistoffen. Men kan in dat geval de lucht niet afsluiten en is beperkt tot afkoeling. Men tracht deze te bereiken meestal door vaste stoffen. Zij moeten uit groote massa's fijn verdeelde lichamen bestaan, die, dat spreekt van zelve, zelf niet brandbaar moge zijn; het meest gebruikt worden zand en asch. Zij moeten zoo dicht mogelijk over de brandende stof worden uitgebreid om de lucht volkomen af te sluiten en behooren niet tot de beste bluschmiddelen, omdat zij zelden aan het doel, afsluiting der lucht, beantwoorden.

In Frankrijk heeft men reeds voor het midden der vorige eeuw waterdamp (stoom) bij verschillende gelegendheden gebruikt om brand te blusschen. Stoom in groote hoeveelheden aangewend, is gebleken nog krachtiger te zijn om vuur te blusschen dan het water zelve. Voornamelijk geldt dat van gesloten ruimten en daar werkt de stoom het best als deuren en vensters gesloten zijn. Stoom als blusschingsmiddel is echter vooreerst nog niet bruikbaar, tenzij daar waar men stoommachines heeft, zooals in fabrieken en op stoomschepen.

Timmerman-Insigne.

VI.

De Steekbeitels.

(Zie nevenstaande teekening).

De steekbeitels gebruikt men uitsluitend om het hout af te steken, zij komen in twee soorten in den handel voor, namelijk lange half stalen en korte geheel stalen, de korte geheel stalen beitels worden 't meest door meubelmakers gebruikt, daar deze 't meest harde houtsoorten verwerken.

Zij zijn in verschillende breedte verkrijgbaar, de kleinste is $^1/_{16}$" vervolgens $^1/_3$" $^1/_4$" $^3/_8$" $^1/_2$" $^5/_8$" $^3/_4$" $^7/_8$" 1" $^5/_4$" $1^1/_2$" $1^3/_4$" 2" $2^1/_4$" $2^1/_2$" 3".

In den regel gebruikt men $^5/_4$" of $1^1/_2$" duims steekbeitels.

De kleineren gebruikt men om smalle gaten of keepjes op te steken.

De breederen voor breede gaten en vlakken op te steken.

Om den beitel onnoodig stomp te maken gebruikt men zoo mogelijk een steekplankje en zorgt dat hij na het gebruik op een veilige en vochtvrije plaats hangt of ligt.

De beitel wordt steeds met de vouw naar beneden neergelegd, daar de beitel niet erg sterk is mogen we hem niet voor hak- of breekijzer gebruiken.

Voor het slijpen van beitels kan men een schuif of slijpsteen gebruiken.

De vouw van den beitel wordt steeds vlak en in de zelfde richting op den steen gehouden.

Men slijpt den beitel net zoolang tot dat er aan den vlakken kant een opstaand kantje ontstaat wat wij „braam" noemen, is dit over de geheele breeedte het geval, dan is dit voor ons het bewijs dat de beitel op de slijpsteen gereed is.

Voordat wij den beitel kunnen gebruiken moet men de braam er afgeslepen hebben, dit doet men met een fijnere steen, welke **wetsteen** genoemd wordt.

Om den beitel scherp te maken moet men hem er met afwisseling met de vouw en met den vlakken kant afwetten.

EEN PADVINDERS-DREG.

Een nuttig toestelletje heeft de firma Eilers in den handel gebracht dat wij wel zouden wenschen in ieders bezit, vooral in dat van de Padvinders in waterrijk Amsterdam.

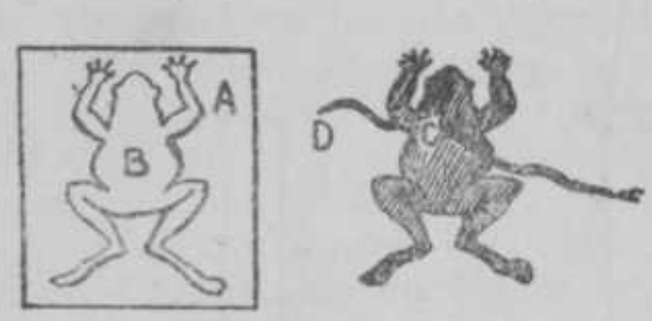
Het is een klein dregje in metalen koker. De dreg bestaat nit een stevigen metalen ring waarin een klos met 12 meter lijn, die sterk genoeg is om een volwassen persoon door 't water naar den wal te trekken. Het geheele toestel weegt maar 100 gram en is 7 c.M. lang. De prijs is 90 cent.

Ook kan dit toestelletje, en dat is zeer van belang, dienen om iemand die in het water wil springen om hulp te verleenen, voor verdrinken te behoeden door hem de dreg onder de armen te binden.

DE KIKKER EN DE PADVINDER.

Groote pret geeft een spelletje met twee kikkers, op karton geteekend, gekleurd en uitgesneden

en doorboord met een gaatje ter hoogte der schouders (zie afb.).

Maak de touwtjes aan 't boveneinde van een stoelleuning vast en hurk op den grond neêr terwijl gij en uw vriend 't andere einde vasthoudt. De

kikkers moeten nu omlaag spartelen, maar mogen den grond niet raken. Wiens kikker 't eerst beneden bij de hand is heeft 't gewonnen.

HET MIKSPEL.

Teeken twee cirkels op een tafel en schaar u met z'n vieren aan vier hoeken der tafel. A en A (zie afb.) spelen tegen B en B.

Als B begint dan moet hij trachten door een knip met zijn duim tegen een der ronde fiches dat naar en

in den cirkel aan de tegenovergestelde zijde te krijgen. Dan volgt A enz. De partij die de meeste fiches in den cirkel heeft, wint. De tweekleurige fiches van *'t Tidly-Winks* spel zijn hiervoor zeer geschikt.

De cirkels kunnen nog kleinere cirkels bevatten, evenals schietschijven en daarvoor kunnen meer of minder punten gelden.

Zijt ge het vergeten?

Elke Padvinder die drie nieuwe abonné's aanbrengt krijgt zelf een abonnement GRATIS. De nieuwe abonnementen moeten vooruit betaald worden, voor een half jaar à f 1.50.

Alle abonnementen loopen van een kwartaal (1 October, 1 Januari, 1 April, 1 Juli) en duren minstens een jaar à f 3.—.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

JAARFEEST VIIe TROEP.

Maandag 6 Jan. a.s. ten 7½ ure zal een jaarfeest van den VIIen troep worden gehouden in café „Oost-Indië", Middenweg W.meer. Toegangskaarten zijn voor Padvinders, den geheelen Zondag te verkrijgen à f 0.10 (clublokaal Middenweg 69). Tevens heeft ondergeteekende hierbij de eer H.H. troepleiders en assistenten voor bovengenoemd feest uit te noodigen.

J. B. Uges Jr.

JONGE VERKENNERS TE DEN HAAG.

Men meldt ons:

Zaterdagavond 28 Dec. was het installatiefeest der Haagsche Jonge Verkenners in het gebouw «Diligentia». Vele ouders en belangstellenden waren tegenwoordig. De afdeeling Leiden, Rotterdam, Haarlem en Utrecht der N. P. B. waren ook vertegenwoordigd. De secretaris, de heer A. M. de Veer, opende den avond. Nu werden een 35-tal P.-V.'s tot 3e klas bevorderd door hunne belofte af te leggen. Na deze plechtigheid werden nog een 80-tal P.V.'s tot 2e klas bevorderd. Zij kregen een diploma en als voorloopig onderscheidingsteeken twee groene bandjes te dragen op den linkerborstzak. Hierna zong de Padv. Kraal eenige liedjes in Oost-Russisch dialect. Nu werd er een vriendschappelijk partijtje gebokst tusschen 2 P.V.'s, waarna hun leermeester het afweren van stooten liet zien.

In de pauze werden de door de verkenners zelfgemaakte voorwerpen tot stijving van de kas verkocht.

Na de pauze vertelde dokter Leuring eerst eens iets over wandeltochten. Daarna liet hij eenige lichtbeelden zien. Toen hield vaandrig C. D. Viehoff tot slot een voordracht over de Padvinderij, die hij uit een zeer eigenaardig oogpunt bekeek.

De N. P. O. te Leerdam.

Het Comité der N. P. O. te Leerdam bestaat uit de HH.

J. H. O. Bunge,
Mijnssen,
B. Duetz (Troepleider),
L. A. Burgers.
P. M. Cochius, Directeur der Glasfabrieken.

Reeds een 40tal jongens, hoofdzakelijk werkzaam op de diverse glasfabrieken hebben zich aangemeld.

Secr. N. P. O.

De N. P. O. te 's Gravenhage.

In »Diligentia« te 's Gravenhage was Donderdag 26 Dec. ll. een talrijke menigte vergaderd om getuige te zijn van de installatie van padvinders.

Nadat een sportmarsch gezongen was en de heer de Veer een openingswoord gesproken had werden een 35-tal jongens tot padvinders 3e klas en daarna een 80 tot 2e klas geïnstalleerd, waarbij de heer de Veer een toepasselijk woord sprak.

In de pauze verkochten jongens door hen zelf vervaardigde voorwerpen, ten bate van de kas der vereeniging.

WERKZAAMHEDEN AFD. MAASTRICHT.

(23 Nov.—31 Dec. 1912)

23 Nov. (2—5½ uur n. m.) Verdediging en aanval op Nekum (Jekermolen) Sluippatrouilles, brugversperring.

30 Nov. (2—5½ n. m. Bergtocht.

1 Dec. Clublokaal beschikbaar gesteld door de stad Maastricht.

14, 21, 23, 30, 31 Dec. In orde brengen van het clublokaal: poetsen. verven, behangen etc.

24 Dec. (6½—8½ uur. n. m.) Avondoefening. Vlaggenroof bij eeu Jekermolen. Dubbelposten en sluippatrouilles. Bezetten van Vonders.

27 Dec. (2—5½ uur n. m.) Marschoefening naar het Belgisch dorpje Smeermaes. Excerceeren en stormloop voor het kasteel „Hocht".

28 December. (8 uur v. m.—4½ n.m.). Examen *P. V. 2e klasse*: schriftelijk, mondeling en practisch, afgenomen bij Bochman—Pieters, bevriende hoeve op Akener steenweg. Geslaagd 15 P. V.'s.

30 Dec. (2½—3½ n. m.) Examen *Leerling P. V.* Geslaagd 5 adsp.-P.V.'s.

Aan al onze broeders-P.V.'s in het Noorden onze beste wenschen voor 1913.

J. Gr.

Bij het Hoofdkwartier der N.P.O.

126 Singel, Amsterdam, zijn verkrijgbaar:

Installatie-lelie	f 0.15
Patrouilleleiders-lelie	- 0.10
Ass.-Patrouilleleiders-lelie	- 0.07⅝
Lint voor idem	- 0.15
Vakinsigne	- 0.15
Jaarsterren	- 0.08
Idem voor troepleiders	- 0.10
Schouderlappen	- 0.05
P.V. Dasspeld	- 0.25
Idem verguld voor Comité-leden	- —
Idem wit geëmailleerd voor Leden Hoofd-Comité	- —
Idem zilver met groen geëmailleerd lint voor Troepleiders	- 0.60
Naambordje	- 0.25
Verbanddoos	- 0.45
Sluitzegels per 100	- 0.30
Diverse briefkaarten met insignes 10 à	- 0.10
P.V. wet op carton	f 0.15
Koorden	- 0.40
P.V. schrijfpapier 25 vel en couverts	- 0.30
Idem voor Comités	- 0.30
N. P. O. vlag	- 6.—
P.V. Armbandhorloge	- 4.—
P.V. lied	- 0.10
P.V. agenda	- 0.40
P.V. boek	- 0.90
Idem geb.	- 1.25
Abonnement op de „Padvinder" per ½ jaar	- 1.50
P.V. dreg	- 0.75
Cliché N.P.O. insigne	- 1.—

Van de Redactietafel.

De vorige week Vrijdag gaf de Padvindersschermclub „Steek Raak" te Amsterdam het bewijs dat die club goed op weg is om een sierraad te worden onder de bijzondere Padvindersgezelschappen der afdeeling Amsterdam van de N. P. O.

Een schermwedstrijd die reeds 's morgens om 9 uur aangevangen was, bleek zeer goed geregeld te zijn en had een geanimeerd verloop. Een groote verrassing was het voor de P. V.'s toen 's morgens hun schermmeester, de heer Vredeveld, tòch, niettegenstaande het ongeluk hem overkomen (hij was zeer hevig met een fleuret aan het rechteroog gewond) in de zaal verscheen. De heer Vredeveld zal wel goed gevoeld hebben hoezeer hij bij zijn leerlingen in groote achting staat want toen en ook 's avonds werd zijn verschij-

ning niet alleen door een spontaan applaus maar ook door menige zeer hartelijke handdruk — en jongens kunnen dat! — begroet.

Een aantal mooie prijzen waren beschikbaar gesteld voor de winners wier namen 's avonds op het feestelijk assaut in „Bellevue" werden bekend gemaakt. Die avond mag ook zeer goed geslaagd heeten. Het programma bevatte aardige en mooie nummers, voor ieders smaak wat. De medewerking van het Padvindersmuziekcorps, een opgewekte, originneele speech van het Bestuurslid, den Padvinder de Vries, een tooneelstukje dat zeer in den smaak viel, (welwillend aangeboden door den heer Herbschleb) mooie schermnummers, zang en .... dans — ziedaar slechts eenige der programma-factoren.

Het publiek bestaande o.a. ook uit een Belgische P. V. troep met hun Comité-leden uit Gent en vele ouders van P. V.'s en genoodigden alsmede Comité-leden, amuseerde zich best.

Nader meldt men ons:

Na goed verloop van den wedstrijd is de 1ste prijs, een gouden medaille, uitgeloofd door den Heer A. E. Dudok v. Heel, toegekend aan den padvinder G. Heyn te Zaandam; de 2e prijs, een verguld zilveren medaille, uitgeloofd door den Heer F. Fechotte, aan den padvinder J. Eilers; de 3de prijs, een zilveren medaille, uitgeloofd door den Heer D. H. de Vries Sr. aan zijn zoon D. H. de Vries Jr; de 4e prijs uitgeloofd door den Heer H. W. Kehrer aan den padvinder C. Ton te Zaandam. De clubprijs, een kijker, die door den Heer P. J. P. Metelerkamp uit Engeland was meegebracht, werd uitgereikt aan den P. V. J. H. W. Kempkers.

Na de pauze 's avonds werd een chineesche dans (de clou van den avond) ten beste gegeven, waarin vooral de voordanser K. Herklots iedereen verbaasd deed staan door zijn ontzettende lenigheid, wat met een daverend applaus beloond werd.

Een van de laatste nummers was een zeer goed geslaagde colonne floret, uitgevoerd door 20 leden der vereeniging, op 't eind hiervan werd door den secr., A. D. H. Hagedoorn aan den Heer J. J. Vredeveldt een krans overhandigd als blijk van dankbaarheid voor al de toewijding, waarmede hij steeds de oefeningen had geleid.

Tot slot de prijsuitdeeling en het slotwoord door den Heer J. J. Vredeveldt, die de talrijke toeschouwers dankte voor hun tegenwoordigheid, en een driewerf hoera liet aanheffen voor de Belgische broeders, die den avond bijwoonden.

MEISJES-PADVINDERS.

De dames L. Maillette de Buy, Wenniger-Hulsebos, S, Wakkie-Horn, O. Bingham-Lels, M. Lalleman-Lelsz en A. E. M. de Vos tot Nederveen Cappel hebben zich vereenigd tot een comité, om, eenigszins op het voorbeeld van de padvindersvereenigingen, voor de meisjes van Rotterdam in de opvoeding die leemten aan te vullen, die zich als gevolg van het leven in een groote stad doen gevoelen en in welke in enkele gevallen noch de school, noch de huiselijke omgeving kunnen voorzien. In een omzendbrief vragen zij zedelijken, geldelijken en anderen daadwerkelijken steun om hier ter stede een afdeeling van de meisjes-padvinders te stichten.

N. Rt. Crt.

MOEDIGE HOLLANDERS.

Den 22en Nov. brak te Singapore een hevige brand uit in een woning van een gegoeden Chinees, waarbij voor een waarde van 30.000 dollars aan preciosa eene prooi der vlammen werd.

De echtgenoote van den bewoner bevond zich alleen thuis en lag zwaar ziek te bed.

Juist toen het gevaar het hoogst was gestegen, drong een Hollander door rook en vuur heen, — de „Sing Free Press" noemt den naam van dezen wakkeren landgenoot: Barends, — en bracht de zieke, door de vlammen heen, veilig naar buiten.

Twee andere Hollanders, — door het blad Reeser en O. Lorning genoemd, — redden een groot gedeelte van het meubilair.

Het Singapore-blad roemt de flinke houding onzer landgenooten zeer.

BELGISCHE PADVINDERS IN ONS LAND.

Een 23-tal Padvinders uit Gent bracht dezer dagen een bezoek aan de N. P. O. te 's Gravenhage en te Amsterdam en bezochten met hun Comité-leden diverse bezienswaardigheden. Zij waren Donderdag te 's Gravenhage en van Vrijdag tot Zondag te Amsterdam, waar ze ook het schermfeest bijwoonden.

De Belgische Comité-leden waren de heeren Louis George, Oscar Comhaire, Maurice Franck, en Joseph Heyman, die meermalen hun goedkeuring te kennen gaven over wat ze van de P.V.'s in ons land zagen.

INGEZONDEN.

Aan de Padvinders van den Eersten Nijmeegschen Troep.

Padvinders van Nijmegen! **1913** is er; **1912** is nu gevlogen en ik hoop, dat gij allen met genoegen aan 't vervlogen jaar terug kunt denken. Ik weet het, gij hebt allen wel eens een tegenvaller gehad, hetzij op school, hetzij buiten school, doch onthoudt dit Padvinders: nooit den moed verliezen. Wij hebben dan een jaar vol emotie achter den rug, n.l. dat de Heer Erkens onze troepleider is geworden en dat wij mijnheer de Blocquerie als leider verloren.

Den Heer Erkens, een kundig en ervaren man, hebben wij veel, zeer veel te danken. Misschien zijn er wel enkelen uwer, die vinden, dat zij wat vaak standjes en berispingen hebben gehad, maar dat weet gij, jongens, orde en tucht moet er overal zijn. Stel U voor, dat er geen orde onder onzen troep was. Wat zouden de menschen dan wel denken? Zouden de jongens, die nog geen Padvinder waren, dan wel Padvinder mogen worden? Neen, nietwaar! Dus jongens, laten wij dankbaar zijn dat wij den Heer Erkens als leider hebben.

En 't groote verlies dat wij dit jaar geleden hebben, is, dat de Heer de Blocquerie, een man, die bij ons allen zeer geacht en bemind is en steeds zal blijven, ons als troepleider verlaten heeft. Met de tweede installatie op 29 October herdacht de Heer Söhngen in een treffende rede de diensten, die mijnheer de Blocquerie aan onzen troep bewezen heeft en bij die gelegenheid was het, dat mijnheer de Blocquerie het Swastikateeken ontving. En dit teeken heeft een man, als mijnheer de Blocquerie, ten volle verdiend. Dus, Padvinders van den 1en Nijmeegschen Troep, hulde aan den Heer de Blocquerie.

Ook dit jaar bracht ons die heerlijke Padvindersfeesten, waaraan wij allen met vreugde zullen terugdenken, nietwaar? Ten slotte wensch ik U allen veel geluk met 1913 en hoop, dat dit jaar ons steeds verder op 't Goede Pad zal brengen, opdat men dan met recht kan zeggen: „dat zijn echte Padvinders, waar hun troepleiders trotsch op mogen zijn".

D. HUBENET,
5e Patrouille 1e Troep
te Nijmegen.

N. P. O. DEN HAAG.
Bezoek der Gentsche Padvinders op 26 en 27 Dec. 1912.

Wij zijn overtuigd de tolk te zijn van de beide troepen, wanneer wij mededeelen, dat het verblijf van de Gentsche P.V.'s alhier herinneringen van den meest aangenamen aard achter laat en dat wij het niet anders dan betreuren kunnen, dat hunne aanwezigheid slechts van zoo korten duur geweest is.

Maar het korte verblijf was voldoende om banden van vriendschap te doen ontstaan zoowel tusschen ouderen en jongeren; dank zij het ongedwongen samenzijn en de opgewekte geest bij allen, zoowel op de gemeenschappelijke wandelingen door de stad en onze duinen, als op den gemeenschappelijken maaltijd en de feestelijke bijeenkomst in het troeplokaal.

De toespraken door de leidende personen over en weer gewisseld, gaven uiting aan de wederzijdsche gevoelens van waardeering en vriendschap tusschen Belgen en Nederlanders.

Wij zijn overtuigd, dat dergelijke bezoeken niet alleen van hoogst aangenamen aard zijn, maar ook een zeer nuttige zijde hebben, vooral voor de toekomst, voor het opgroeiend geslacht.

Wij roepen de Gentsche P.V.ers een hartelijk tot weerziens toe, niet alleen in België, maar ook weder in Holland. Zij — en ook andere Belgen — zijn ons steeds hartelijk welkom.

Haag, Oudejaarsdag. Sch.

De Mensch en de Dieren.

MET GESCHIEDENISJES.

Dat er verstandhouding kan plaats hebben tusschen den mensch en de dieren valt niet te betwijfelen. Al spreekt ook de mensch een andere taal dan die der dieren, toch kunnen zij elkander dikwijls zeer goed begrijpen, temeer daar de dieren, over welke God den mensch de heerschappij heeft gegeven, zich naar de wenschen, wenken en gebaren der menschen weten te schikken.

Ik wil u dit door eenige voorbeelden duidelijk maken.

Iemand die wegens een misdaad gevangen zat zag eens een vogeltje, een sijsje, dat op een tralie van het luchtgat in den gevangenismuur zat. Aanstonds kwam de begeerte in hem op dat diertje naar binnen te lokken, opdat zijne eenzaamheid hierdoor afgebroken zou worden. Hij floot en wenkte, ging naar het luchtgat, toonde het sijsje een kruimeltje brood, floot en noodigde nogmaals, — en zie, het sijsje kwam binnen, zette zich eerst hier en daar, vloog weer naar het luchtgat en kwam, toen het de hand met de aangeboden kruimels zag, terug en zette zich op den schouder van den gevangene. Een poosje later daalde het tot op de hand af, pikte de kruimels op en vloog weer naar de opening, waar het begon te fluiten en te zingen, alsof het zijne dankbaarheid wilde te kennen geven.

Daarna wipte het naar buiten, en de gevangene vreesde reeds zijn gezelschap te moeten missen, toen het den volgenden dag op hetzelfde uur terugkwam, weer op de hand van den man ging zitten en de kruimels genoot. Dit geschiedde verscheidene dagen achtereen, maar ten laatste vloog het sijsje niet weer weg en bleef in de cel, kreeg zijn deel brood en dronk de droppels water, die de gevangene in zijn hand uitstortte. Sedert dien tijd werden de man en de vogel zulke goede vrienden, dat wanneer de eerste zich op zijn leger uitstrekte, het sijsje een schuilplaats zocht tusschen zijn kleederen. Twee jaren later stierf het lieve diertje, liggende in de hand van den gevangene, die dikke tranen schreide, nu hij van zijn eenigen trouwen vriend in zijne eenzaamheid geroofd werd.

De geschiedenis van den muzikant, die tot gezelschap een spin had, zal u wel bekend zijn. Men had hem, terwijl hij in eene cel opgesloten was, veroorloofd zijn viool te behouden, om zich daarop te oefenen. Op zekeren dag, ziet hij, onder het spelen, dat eene spin zich langs een draad van de zoldering laat afhangen en vlak boven de viool blijft zweven. De muziek schijnt de spin te behagen, en dat zij er gevoel voor heeft, blijkt hieruit, dat als de gevangene een lustig deuntje speelt, zij een dansende beweging maakt en daarentegen stil blijft hangen, zoodra de tonen ernstig of klagend worden. Langzamerhand begint de spin vertrouwelijker te worden, daalt af tot op de viool en laat zich zelfs door den gevangene streelen. Om haar nog meer aan zich te wennen, weet hij een vlieg te pakken, die hij haar aanbiedt, en de spin die anders den mensch vreest, grijpt de vlieg uit zijn vingers. Van dit oogenblik af zijn zij vrienden geworden en zoolang de gevangene in zijn cel was opgesloten, hield de spin zich zoo dicht mogelijk bij hem en kwam er een glans over haar, wanneer hij de viool opnam en begon te spelen.

Dergelijke voorbeelden zijn er vele maar ook van niet-gevangenen. Reizigers weten ons te verhalen van leeuwen, die gewond waren en door menschen verpleegd werden, aan welke zij bewijzen gaven van hun dankbaarheid. Herinnert gij u ook niet gelezen te hebben van het hondje, dat jankende en klagende een apothekers-winkel binnenkwam en den bewoner die aan het dier onbekend was, zijn gekwetste poot toonde? De apotheker begreep terstond wat het hondje bedoelde, verbond den poot en liet het dier heengaan. Een paar dagen later was het hondje hersteld en .... kwam terug met een anderen hond die ook iets aan zijn poot mankeerde. Het hondje zag zijn heelmeester vertrouwelijk aan en trachtte door allerlei teeken hem te doen zien, dat zijne hulp ook noodig was voor zijn makker, die hij had meegebracht, aan welke uitnoodiging dan ook voldaan werd.

Laat mij u ook nog iets vertellen van een paar torren.

Ruim vijftig jaar geleden, toen ik mij meer met torren bezighield dan nu op mijn ouden dag, had ik eens een groote watertor gevangen, wier wetenschappelijke naam is *Dytiscus marginalis* L. Daar ik geen aquarium bezat, zette ik het dier in een lampetkan, half gevuld met regenwater, en vulde de bodem aan met een weinig zand, vezeltjes en blaadjes. Nu behoort deze tor tot die familie der waterkevers, die van dierlijk voedsel leven en in onze vijvers jacht maken op insecten, vischkuit verslinden en zich niet ontzien jonge vischjes aan te tasten en te verscheuren. Zooveel mogelijk zorgde ik er voor dat mijn gevangene kleine insecten, wormen enz. binnen zijn bereik had, maar toen het winter werd en ik hem geen insecten, wormen of vliegen kon geven, moest ik mij behelpen met, en hem doen wennen aan fijngesneden, ongezouten stukjes kalfsvleesch, die hij tot mijn vreugd graag aannam. Om mijne watertor, die ik om den anderen dag van frisch water voorzag, aan een geregelde levenswijze en ook aan mij te gewennen, koos ik twee malen dagelijks een uur uit, waarop ik haar van voedsel zou voorzien. Om haar op mij opmerkzaam te maken floot ik alsdan, en hield de vingers, waartusschen de kleine stukjes vleesch geklemd zaten, boven de oppervlakte van het water. Eerst deed zij alsof zij het vleesch niet zag, maar door den honger genoopt, kwam zij later toch naar boven en greep het vleesch beet, dat zij uitzoog en verslond. Toen zij hieraan gewoon raakte behoefde ik slechts op den gewonen tijd te fluiten en .... oogenblikkelijk kwam zij naar boven en ontving haar voedsel, ja, zoozeer gewende zij zich aan mij, dat zij langs mijn vinger heen zwom en zelfs boven het water uitsprong, om het stukje vleesch te grijpen. Gij kunt begrijpen, hoe prettig ik dat vond. Wij waren vrienden geworden. Helaas, zij is een wreeden dood gestorven. Ik moest op reis en droeg een vriend op haar steeds van water en voedsel te voorzien. Maar die vriend vergat haar, en toen ik van de reis terugkwam, vond ik de lampetkan droog, en het arme dier dood op den bodem. En nog heden, na vijftig jaar, denk ik met weemoed aan die watertor.

Gij hebt zeker wel eens de zoogenaamde gouden tor, *Cetonia aurata* F, gezien. Zij behoort tot de familie der meikevers en wordt vaak op de rozen aangetroffen. Welnu, ik had zulk een tor gevangen en wilde trachten haar in het leven te behouden en aan mij te wennen. Dwaze menschen, die niet weten hoe met zulke dieren om te gaan, stoppen zoo'n gouden tor in een huisje en geven haar tabak of sla. Maar daar-

van houdt zij evenveel als gij van gebakken kakkerlakken. De Cetonia's leven van zoetigheid, die zij in bloemen opzoeken. Derhalve zoolang het zomer was, gaf ik haar rozen en vooral Spiraeas, waarvan zij veel hield. Maar toen de winter kwam, moest ik ander voedsel voor haar bedenken. Ik nam een vochtig stukje brood, wikkelde dit in bruine suiker en legde dit bij haar. Tot mijn vreugde zag ik hoe zij er van snoepte en smulde. Den ganschen winter heb ik haar verzorgd, en zij was zoo mak, dat als ik haar riep, zij dadelijk uit haar hoekje te voorschijn kwam.

Ten slotte wil ik u nog iets vertellen van een poes en een muisje.

Een dame bewoonde een huis, dat vlak naast een pakhuis stond, waarin graan geborgen was. In zulk een pakhuis houden zich bij voorkeur muizen op, en daar de meid klaagde, dat deze dieren ook in haar keuken kwamen, schafte zich de dame een kat aan, die de ratten en muizen uit haar huis zou verdrijven. Op zekeren dag is de meid bezig een vertrek schoon te maken en vond een nest met jonge muisjes. Zij was niets op dit gezelschap gesteld en stond op 't punt ze allen dood te maken, toen de dame er op toe kwam, juist op het oogenblik dat 't laatste muisje om 't leven zou gebracht worden. Zij kreeg medelijden met het arme schepseltje en zei: „Laat mij dit behouden. Ik wil het opkweeken en eens zien of het diertje tam en aan mij gewend wordt".

De dame nam het piepjonge muisje meê naar haar huiskamer, en daar het diertje nog niet loopen kon en bibberde van de koude, legde zij het in eene ledige goudvischkom, waarvan zij den bodem met eenige wollen lappen bedekte en er wat zemelen tusschen strooide.

Piep-piep! riep het muisje, dat zijne moeder miste.

Dit geluid trof de ooren van poes, die op de vensterbank sprong en met groote oogen naar de goudvischkom keek. Zelfs zette zij hare voorpooten op den rand der tafel, die de kom droeg. Gelukkig ziet dit de dame, die nu den blik ernstig op poes slaat, den vinger dreigend opheft en zegt: „hoor eens, poes! Dat is *mijn* muisje! Daar moet je afblijven. Wil je muizen hebben, ga dan naar het pakhuis hier naast, maar aan *mijn* muisje mag je niet komen en 't nooit eenig leed doen".

Poes kijkt de dame aan. Zou zij begrepen hebben wat de dame gezegd heeft? Denkelijk wel, want terstond liep zij de kamer uit, en een half uur later hoorde hare meesteres het eigenaardig geluid, dat poes altijd maakte, als zij buiten de kamer was en begeerde binnen gelaten te worden. De deur werd dan ook geopend en .... nu trad poes met eene fiere houding de kamer in en had een dikke muis tusschen hare tanden.

Intusschen begon na verloop van een week het jonge muisje zachtjes aan bij te komen, kon goed loopen en at gretig korrels tarwe, rijst en zemelen, die de dame haar gaf. Om het diertje eenige meerdere vrijheid te verleenen en ook om het aan haar te wennen, nam zij het muisje wel eens uit de kom en zette het op de vensterbank, waar het dan heen en weer kon loopen. Poes was er ook bij en verloor het muisje niet uit 't oog, maar telkens als de dame merkte dat poes veel lust had het diertje te pakken, hief zij den vinger op en zei: „poes denk er aan: dat is mijn muisje. Dat mag je geen kwaad doen."

Een paar dagen later liep het muisje weer op de vensterbank, en de dame vermaakte zich over de grappige sprongen van dit diertje, dat zich meestal in hortjes en stootjes voortbewoog. Daar op eens valt het muisje van de vensterbank af en ... poes springt haar achterna en pakt haar beet. De dame is zeer verschrikt en kan niet anders denken, dan dat poes het diertje doodgebeten heeft. Maar neen: poes springt met het muisje, wier vel zij slechts even met haar tanden vasthoudt, op de vensterbank, laat het daar los en ziet de dame veelbeteekenend aan, alsof zij zeggen wil: „zie, dat is *uw* muisje!"

Weer verliepen eenige dagen, toen eensklaps 't muisje ziek werd. Het weigerde alle voedsel en kwam niet uit haar hoekje. Wat zou nu de dame doen? Naar een dokter sturen? Maar ik denk, dat de dokter den neus hiervoor zou opgetrokken, of de dame uitgelachen hebben. Ten einde raad, en ziende dat het muisje bij den dag vermagerde, kwam zij op den inval haar de vrijheid te schenken en bracht haar naar het pakhuis.

Het speet de dame zeer van 't diertje gescheiden te wezen en soms gevoelde zij zich droevig gestemd over haar verlies.

Maar wat gebeurt!

Een paar dagen later hoort zij weer het geluid, dat poes maakt, als zij binnengelaten wil worden. De dame opent de deur en .... daar komt poes de kamer in met een muisje, dat zij voorzichtig tusschen haar tanden vasthoudt, springt op de vensterbank en legt daar het muisje neer, dat springlevend en gezond is. Poes kijkt de dame aan met een uitdrukking in hare oogen, alsof zij zeggen wilde: „zie dat is *uw* muisje. Ik heb het opgezocht en u teruggebracht".

Wat er verder is gebeurd weet ik niet, maar al 't geen ik u verteld heb zal u overtuigd hebben dat er een goede verstandhouding mogelijk is, en die ook bestaat, tusschen menschen en dieren, als de eersten de laatsten maar goed behandelen.

(Uit „*D. Vr. d. H.*").

PRIJS:
f 1.25 PER STUK.

Ondergeteekende wenscht H.H. Comitéleden, Troepleiders en Assistenten een gelukkig nieuwjaar

J. B. UGES Jr.,
Troepleider VIIe troep N. P. O.

Ouders der VIIe troepers.

Een gelukkig nieuwjaar gewenscht door J. B. UGES Jr.

Elke Padvinder
leest
„DE PADVINDER"
of blijft onwetend in Padvinders-zaken.

NIEUW ENGELAND
Koningsplein. - AMSTERDAM
GOEDKOOPSTE ADRES VOOR
Padvinders-Uitrustingen.
Verkoop à contant of onder rembours.
Vraagt geïllustreerde Prijscourant.

Zoo juist verscheen:

JAN FEITH. De Avonturen van Flip en z'n Speurhond.

Het grappigste en meest onderhoudende jongensboek van dit jaar.

Versierd met 4 groote platen van WILLY SLUITER en meer dan 100 zwartjes van den schrijver. — In fraaien Prachtband f 2.90. — Vraagt Uwen Boekhandelaar.

Uitgave SCHELTENS & GILTAY, Amsterdam.

STAM & Co., O.Z. Voorburgwal 85. -:- AMSTERDAM.
INTERC. TELEF. 6086.
Goedkoopst adres en meest gesorteerd Magazijn van alle Benoodigdheden voor Troepleiders en Padvinders
TENTEN, prima kwaliteit, f 12.50. — VELDKEUKENS, VELDBEDDEN.
Geïllustreerde Catalogus op aanvraag. Wederverkoopers groot Rabat.

Typ. F. W. HAJER, Kromme Nieuwe Gracht 11, Utrecht.